

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΜΙΞ

Ο Τόμ Μιξ.

Πρό δέκατων ακόμη ετών ο Τόμ Μιξ θεωρείτο και ως ένας από τους πιο εύτυχοι άνδρες του κόσμου. Η ταινίες του τον είχαν κάνει πλούσιο, είχε ένα θαμνάσιο σπιτι στο Χόλλυγουντ που του είχε στοιχίσει πεντακάσιες χιλιάδες δολάρια και που προκαλούσε τον θαυμασμό αυτόν που το έπεριελάττοντο. Είχε μία χαριτωμένη γυναίκα και μία κόρη, τις οποίες ελάτρευε, είχε ένα άλογο μοναδικό σ' όλοκληρο τον κόσμο και το άλογο αυτό το θεωρούσε περισσότερο ως φίλο, παρά ως άλογο. Τέλος, είχε μία σιδερένια ύγεια που του επέτρεπε να εκάπτεται σε όλους τους κινδύνους και σε όλες τις κακοπτώσεις και να βγαίνει πάντα σφός.

Μά, κατά βάθος, ο Τόμ Μιξ δεν ήταν εύτυχης. Ήταν ένας άνθρωπος που έψαχνε πάντοτε να βρει την ευτυχία και δεν την έβρισκε. Παρά τ' πλούτη του, παρά τ' δόξα του, είχε μείνει μέσα του ένας αήθηνος κούκου-μπίου, κι ένας άνθρωπος σαν τον Τόμ Μιξ δύσκολα μπορεί να βρει την ευτυχία σ' ένα περιβάλλον σαν το Χόλλυγουντ.

Πρό πολλών ετών, όταν ο Τόμ Μιξ ήταν ακόμη ένα νεώτατο παιδί-ζωό που αναζητούσε περιπέτειες, έγνωσε την κόρη ενός κτηνίου στην έπαρεια Όκλαζαμά και την παντρεύτηκε. Με τον καιρό όμως ο Τόμ αντίληψε ότι η αντίληψης του ήταν τελείως διαφορετικές από της γυναίκας του κι ότι ήταν αδύνατο να εξασκολληθή να ζή μαζί της. Το 1917, την έχωρισε. Τότε μάλιστα είχε τ' έξιης: «Οί νέα κάνουν πολλά λάθη στη ζωή τους σαν κι' αυτό που εκάνεμα έμεις, να παντρευτούμε χωρίς να συνλογιστούμε τ' χρόνια που θα μετέβαλαν τον χαρακτήρα μας. Εύτυχως ενώ έπανώρθωσα τ' λάθος μου. Και όταν έπληρα το διαζύγιο, ήμουν για δεύτερη φορά ο εύτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου».

Αργότερα ο Τόμ παντρεύτηκε για δεύτερη φορά τ' Βικτώρια Φόρντ και ο γάμος αυτός του έδωσε τ' μεγαλύτερη ευτυχία και τ' μεγαλύτερη δυστυχία που μπορεί να αισθανθή άνθρωπος, τον έκανε να χάσει όλες τ' τις ελπίδες και όλα του τ' όνειρα και τ' ημιστοιή του στους ανθρώπους.

Όταν συνήρτησε για πρώτη φορά τ' Βικτώρια, ο Τόμ Μιξ έπαιξε ρόλους άλλων κούκου-μπίου σε βιβές ταινίες. Ή Βικτώρια πάλι ήταν ένα κοριτσάκι που έπαιξε έκτακτους ρολεϊόντας ρόλους στα σκηνίπιο τ'ς εταιρείας Ουνιβέρσαλ.

Η μητέρα τ'ς Βικτώριας, μία σοβαρή και ήλικιωμένη γυναίκα, είχε παίξει σε μερικές ταινίες μαζί με τον Τόμ. Μία μέρα λοιπόν, ο Τόμ Μιξ είχε πάει να παρακολούθησε μαζί τ'ς μία από τ'ς ταινίες αυτές σ' ένα μικρό σινεματικό κινηματογράφο. Μετά τ' τέλος τ'ς παραστάσεως, η κυρία Φόρντ έσπυρσε στον Τόμ τ'ν κόρη τ'ς, ή οποία τ'ν περίμενε απ' έξω. Ήταν ένα κοριτσάκι δεκαεπτά ετών, με τριανταφυλλένια μάγουλα κι' ένα φωτιστόφρανο ξανθών μαλλιών στο κεφάλι τ'ς.

Ο Τόμ Μιξ μαγεύτηκε με τ' πρώτο αντίκρισμα τ'ς και φρόντισε να εξασκολληθή που εργαζόταν ή Βικτώρια. Και τ' όλο πρωί κιάλας πήρε τ' αυτοκίνητά του — ένα φτηνό φορτάκι — και τράβηξε ίσια στο σκηνίπιο που βρισκόταν ή Βικτώρια, με τ'ν έλπίδα να τ' συναντήση. Τόσο μάλιστα ήταν παραγμένος γιατί θ' τ'ν ξανάβλεπε, όποτε έρριζε τ' αυτοκίνητό του έπάνω σ' ένα άλλο που βρισκόταν σταθμευμένο σε μία γωνία. Για τ'ς ζήμες που έκανε, αναγκάστηκε να πληρώση τους σφούς δέκα εβδομάδων ως αποζημίωσι.

Μά δι' αυτά δεν τ' λογάρισε ο Τόμ. Απτός είχε ένα και μόνο σκοπό: Να κερδίση τ'ν αγάπη τ'ς Βικτώριας. Και έπ' τέλος τ' κατέφερε. Τ' 1918 παντρεύτη-

Ο δημοφιλής «κούκου-μπίου» και τ' ένεира τ'ς ευτυχίας. Ο πρώτος του έρωσ και ή πρώτη του άπογοητεύσις. Ο έρωσ του με τ' Βικτώρια Φόρντ. Η κοσμική κυρία και τ' έλευθερο πουλί δεν ταιριάζουν. Ο πλούτης που φέρνει τ' δυστυχία. Η αγάπη του Τόμ προς τ'ν κόρη του Τομαζίνα. Η άτυχίης έρχονται ή μία κατόπιν τ'ς άλλης. Τ' διαζύγιο και ο τρίτος γάμος. Όπου ή εύτυχία αρχίζει να χαμεγελαη και πάλι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

καν και ο Τόμ πετούσε στα σύννεφα, τρισευτυχισμένος. Είχε κερδίσει εκείνο που θ' έκανε τ' ζωή του εύτυχισημένη, που θ' έκανε εύκολη και τ' βαρύτερη δουλειά, που θ' τον βοηθούσε να πραγματοποιήση και τ' πιο τρελά όνειρά του.

Για αρκετά χρόνια, ο Τόμ και ή Βικτώρια ήσαν εύτυχισημένοι. Χρήματα πολλά δεν είχαν, ζούσαν σ' ένα μικρό διαμερίσμα με δύο δωμάτια, αλλά όλα τ' συμπύλησαν ή αγάπη τους. Και ο Τόμ έβριζε όλες τ'ς δυνάμεις στη δουλειά του, με τ'ν έλπίδα να άποκτήση πλούτο και δόξα, όχι για άλλο λόγο, αλλά για να μπορεί να προσφέρει στην αγαπημένη του Βικτώρια ό,τι θ' έπιθυμούσε ή καρδιά τ'ς.

Είχε όμως κι' αυτός μ' έπιθυμία: Ήθελε ν' άποκτήση ένα γιού! Θ' τον άνομάζε κι' αυτόν Τόμ, θ' τον μάθαινε να ίπτενη και να πετάη τ' ό άσσοσ, όπως είχε μάθει ο ίδιος στο πατρικό κτήμα του στο Τέξας, όταν ήταν μικρό. Από τ'ν πρώτο του γάμο είχε άποκτήσει ένα κοριτσι, τ'ν Ρουθ, ή οποία όμως ζούσε διαρκώς με τ' μητέρα τ'ς.

Τέσσερα χρόνια μετά τ'ν γάμο του με τ' Βικτώρια, ο Τόμ άπέκτησε τ' παιδί που έπιθυμούσε. Δεν ήταν όμως γιός. Ήταν και πάλι κοριτσι. Ο Μιξ μολαταίτα του έδωσε τ' όνομα που είχε προσφέρει για τ'ν γιό και τ' έβάφτισε Τομαζίνα, παρ' όλη τ'ν άπογοητεύσι του, αγάπησε τ'ν κόρη του όσο λίγοι πατέρες είχαν αγάπησει τ' παιδιά τ'ς. Η Βικτώρια και τ' κοριτσάκι του ήσαν τα δύο όντα που είχε αγαπήσει περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο.

Κάθε άνθρωπος όμως δεν μπορεί να είνε άπολύτως εύτυχης: Στην προσπάθειά του να κάνει πλούσιες και άνεξάρτητες αυτές τ'ς δύο εύτυχισημένες υπάρξεις, ο Τόμ Μιξ έχασε τ' Βικτώρια. Η έργασία του βρήκε αναγνωρίσι: Έγινε διάσημος, κέρδισε χημάτια, ή έταιρεία «Φόξ» τον προσέλαβε ως πρωταγωνιστή με κολοσσωλό μισθό, έκτισε ένα θαμνάσιο σπιτι στο Μπέβερλι Χιλς και ζούσε σαν τούς πλουσιώτερους άστέρες.

Όταν όμως ή Βικτώρια έγινε πλούσια, άρχισε να γίνεται και μεταδόξη. Άνοίξε σχέσεις με τ'ν κοσμική κοινωνία του Χόλλυγουντ, πήγαινε σε δεξιώσεις, στα κέντρα, προσπαθούσε να φιλάνετα παντού.

Στον Τόμ όμως δεν άρεσαν αυτά τ' πράγματα. Δεν καταλάβαινε τους φίλους τ'ς γυναίκας του, γιατί ούτε αυτός τους καταλάβαινε, ούτε αυτά που καταλάβαιναν. Μέσα του έξασκολληθούσε να είνε ο πρώτογονος και άνοητόκαρδος κούκου-μπίου.

Αντιθέτως ή Βικτώρια άρχισε να ντρέπεται για τ'ν άντρα τ'ς. Ντρέποταν που έγύριζε πάντοτε με τ'ν ένδυμασία του κούκου-μπίου, με τ' πλατύγρο καστόριο καπέλλο και τ'ν ζακωνή ζώνη και τ'ς ψηλές μπότες και όλα όσα διεσκόδαζαν και ένθουσιάζαν τούς θεατάς τ'ν κινηματογράφου. Είχε τ'ν άπαιτήσι ο σύζυγός τ'ς να εμφανίζετα στους ξένους τ'ς με ομόων και στην ίδιωτική ζωή του να ντύνετα κερωπαϊκάς.

Αυτό όμως δεν τ'ν παραδεχόταν ο Τόμ Μιξ. Και τότε άρχισαν οι πρώτοι καυγάδες μεταξύ τ'ν δύο συζύγων. Ύστερα από κάθε καυγά ή Βικτώρια έπαιωνε τ' πράγματά τ'ς και έφυγνε από τ' σπιτι. Τ'ν έπομνηή όμως ο Τόμ Μιξ που έξασκολληθούσε ακόμη να τ'ν άγαπήη, έπυρξε να τ'ν βρη και τ'ν έκένεσε να γυρίσει πίσω, για χάρη του και για χάρη του παιδιού τ'ς.

Στ' τέλος όμως τ' πράγμα έφτανε στο άποχώρητον. Βρισκόταν στο Παρίσι όταν έγινε ένας μεγάλος καυγάς. Η Βικτώρια θέλησε άμέσως να άπευθυνθή στα έξει δικαστήρια για να πάρη τ' διαζύγιο, μά ο Τόμ δεν τ' δέχτηκε. Έτσι γύρισαν πίσω στην Άμερική και έσαναν αίτησι διαζυγίου και οι δύο. Η Βικτώρια ύπεστήριξε ότι ο σύζυγός τ'ς φερόταν και στο σπιτι ακόμη σαν κούκου-μπίου. Ο Τόμ Μιξ πάλι είνε ότι ο πλούτος κατέστρεψε τ'ν γυναίκα του.

Όταν ζούσαμε μαζί φτωχικά—είνε—είμαστε και οι δύο εύτυχισημένοι. Έργαζόμαστε στην ίδια τανία και ο μισθός και τ'ν δύο μας ήταν έκαστο δολλάρια τ'ν εβδομάδα. Όταν όμως ήρθε ο πλούτης, ή εύτυχία έφυγνε. Η κυρία Μιξ είχε συνάψει σχέσεις με πρόσωπα, τ'ά όποια εγώ δεν ήθελα για φίλους μου. Εγώ δεν θεωρώ άπαραίτητο να έχω κοσμικές σχέσεις. Μπορώ να ζήσω και χωρίς γιούτ, και χωρίς άποσώνητα έξεις εβδομηνταεπέντε χιλιάδων δολλαριών. Έτσι θύγρη τ' διαζύγιο. Και τ' δια-

Ο Τόμ Μιξ, με τ'ν τρίτη του σύζυγο Μάμπελ Γουόρντ και τ'ν κόρη του Τομαζίνα.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

Η ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΥΣΟΤΟΥΑΡ...

Ο παλιός μου φίλος βαρβάνος ντ' Ουϊλάρ με θερμοκρασιάζει...

Πήρα το τράμι, κατέβηκα στη διεύθυνση αυτή, ρούφηξα στο γοναίο περσύτερο...

Στο θυρωρείο βρήκα αντί για τη θυρωρό, την κόρη της. Ήταν ένα τσαχλινόκο, μωζιάτικο κοριτσάκι...

Η μαμά μου λείπει, ξέρετε... Μπα... Μορέ, τί μου λές... Κι' εσύ, μη τυχόν λείπεις κι' εσύ...

- Όσοχι, μοσιέ...
- Περίεργο... Άς είνε όμως, μα πού δεν λείπεις, θέλεις να δεχτείς ένα φραγκάκι...
- Ευχαριστώ, μοσιέ...
- Θα προτιμούσες να ήταν διαφραγκό...
- Ότε σιγήησις, μοσιέ...
- Φίνα... Πάρε τώρα το ένα φραγκάκι και τ' άλλο θα το καταθέσω...

Μόλις ανέβηκα στο τρίτο πάτωμα και χτύπησα μαύρα πόρτα...

Μάλιστα, κύριε... Περάστε... Περάστε... Τρέχω να την ειδοποιήσω...

Κι' έκανε να φύγει. Μα άπλωσα το χέρι μου και την άρπαξα...

Μη βιάζεσαι, μικρή μου... Μπορώ να ξαποστάσω λίγο, εδώ στο χώλλ...

Όπως επιθυμείτε, κύριε... Καθήστε... Έπειτα από λίγες στιγμές άμυχνης σιωπής, τής είπα:

- Είστε ευχαριστημένη άπ' τη ζωή σας, δεσποινίς...
- Κατενθουσιασμένη, κύριε...
- Πόσα παίρνετε το μήνα...
- Ίσαμε πεντακόσια φράγκα...
- Είστε πάντα ντυμένη στα ρόβε, όπως σήμερα...
- Σκέφτηκε λίγο ή μοιστάει, κι' άποκριθήτε χαμογελώντας:
- Κάθε άλλο, κύριε... Είμαι άλλοτε στα μπλέ, κι' άλλοτε στα σάς, κατά τα κέρια που έχω...

στηρία όρισε ότι το κοριτσάκι του Τόμ Μίξ, ή Τομαζίνα, θα μένη τούς έξη μήνες τόν χρόνο με τη μητέρα της και τούς άλλους έξη με τόν πατέρα της.

Η άτυχία όμως κατάτρεξε πειρά τόν Τόμ Μίξ. Άμείσως μετά την έκδοσι του διαζυγίου, ό διαζευχτής τής περιουσίας του έκανε φτερά, άφου του κατεγράσθη πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια...

Επί μήνες δλόκληρους ό Τόμ Μίξ έπάλευε με τόν θάνατο. Μά, επί τέλους, ή κράσις του ένικησε. Και μαζί με τη ζωή, φαναγόρισε και ή τύχη. Η εταιρεία «Φόξ» τόν έκανε νέες συμφερότατες προτάσεις για να γυρίσει φίλμς...

Τό κοριτσάκι αυτό, τό όποιο σήμερα είνε μόλις ένδεκα ετών, με τη διαίτησι του παιδιού, άντελήφθη ότι μία άνορθάτις τού Ιπποδρόμου, στί όποιον εργαζόταν τόν τελευταίο καιρό ό πατέρας της, έδειχνε μεγάλη συμπάθεια και σ' έ κείνον και σ' αυτήν. Και με την έπαθμία να ιδή τόν άγαπημένο της πατέρα εδνυχισμένο, τόν έπεισε να παντρευτή την Μάμπελ Γουάιντ. Κι' έκείνος, για να δώση μία δεύτερη υπέρα τόν παιδί του, άπεράσως να την παντρευτή.

Θά είναι άραγε εδνυχισμένος ό Τόμ Μίξ στίον τρίτο του γάμο; Άς τού τó εδνυχόθωσι!

- Μεγαλείον!... Πόσα χρόνια έχετε στί Παρίσι...
- Ετάνο-ζάτω τέσσερα, κύριε...
- Έξτρα... Και... άν τυχόν σάς φιλήσει κανείς, μήπως φωνάζετε κατά όπλα...
- Όχι, κύριε...
- Έ, τότε δεχθήτε ένα φιλάκι κι' από μένα, γιατί, μα τούς άγιους Πάντας, είστε άγγελος!...

Την έφιλήσα. Και δέν έφερε καμιά αντίστασι. Κατόιν την παρακάλεσα να ειδοποίηση την κυρία της. Έβρυγε, και σέ λίγο ξαναγέμισε και μού είπε:

- Η μαντάμ βασκαίται... στή σκάφη και παίρνει τó λουτρό της... Μά, μην άνησχετε έμωσ... Μπορείτε κι' εκεί να τή δήτε...

Στή σκάφη!... Ξερόβηξα από κρυφή ντροπή κι' άκούσθησα την καμαριέρα στί μπάνιο τής κυρίας, την όποια βόηκα πραγματικώς καθισμένη ξέννοιαστα μέσα σέ μία σκάφη...

Φορούσε τó γοσηπτικό κοστούμι τής Έβας κι' έξακολουθούσε να σαπινώζεται, με άταραξία κι' άφέλεια νεογέννητου μοσχारीου...

Ο Θεός να με φιλήξη, άγαπητοί μου άναγνώστα, μα μία τέτοια άδικαιοσύνα - τó να δημοσιεύσω δηλαδή τόν έπίσημο κατάλογο τών γοσηπτικών θελήτρων της - ποτέ μου δέν θα κάνω...

Όστόσο, θα σάς πώ μονάχα ότι μού φάνηκε μέσα στή σκάφη της σάν χαριτωμένο βατράχια, καθισμένο πάνω σ' ένα νούφαρο. Μού μουρούρισε λαχινυδιάρια:

- Συγγωρήστε με, πού σάς δέχομαι εδώ μέσα... Η ζέστη, ξέρετε...

Βιάστηκα να τή διακόνω: - Πούφ!... Πραγματικώς είνε φωτιά και λάφα, μαντάμ... Μόλις ήμουν έτοιμος κι' έγώ να σάς άνακουνώσω τίζ σκέψεις μου γι' αυτό τó αφιέλιον ζήτημα...

Άρχισε να γελάει καπιτωσίζικα. Τής πρόσφερα σιγάρο. Κι' άρχισαμε τó κουβεντολόι, καπνίζοντας και χαμογελώντας. Πόση όρα κάθησα εκεί... Τί είπαμε... Τρέχα-γίρνευς!...

Τέλος, θυμήθηκα ξαφνικά την έμπιστευτή και κατεπείγουσα έπιστολή τού φίλου μου βαρβάνου ντ' Ουϊλάρ. Έβγαλα την έπιστολή άπ' την τσέπη μου και την έδωσα στήν ώραία κυρία.

Μόλις την πήρε στή χείρα της έμωσ και διάβασε παραξενεμένη την άντέρεσα τού φακέλλου, με κύτταξε κατάληπτη και μουρούρισε:

- Η μαντάμ Ντυσοτούαρ... Μα δέν είμαι έγώ ή μαντάμ Ντυσοτούαρ. Η μαντάμ Ντυσοτούαρ κάθεται τó επάνω πάτωμα...

Μού ήρθε τακτιάς και τραύισα συγχρισμένος: - Όστε... Όστε... Κι' έγώ πού σάς νομίζα γά... γά...

- Για τή μαντάμ Ντυσοτούαρ... Έ;... Μα μη συγχίζετε τόσο, καλέ μου φίλε... Δέν πιστεύω να σάς έβλαψε τó λάθος αυτό που κάνατε, γιατί ή μαντάμ Ντυσοτούαρ είνε μία χλωιδημένη σουσουράδα... Ένώ έγώ... έγώ...

- Άχ, έσείς!... Έσείς!... Άς είνε... Άρεβούαρ, μαντάμ...
- Άρεβούαρ, μοσιέ... Και να σάς βλέπομε συχνά. Αυτό ν' άνοιγεται, μαντάμ.

Τί νόβανα τώρα... Τί θέλατε να κάνω... Διαολόστειλα τόν φίλο μου βαρβάνο, διαολόστειλα και τή μαντάμ Ντυσοτούαρ, καθώς και την κατεπείγουσα έπιστολή της. Κι' όταν ξαναβρήκα τόν βαρβάνο, μετά ένα μήνα στί δρόμο, τού είπα:

- Ά, ναι!... Ξέχασα... Η μαντάμ Ντυσοτούαρ πέθανε!... Ο βαρβάνος σούφρασε τά φρόνδια του και μού άπάντησε βράζοντας σάν ρακοζάξανο άπ' την όργη του:

- Τό Έξρω:
- Πού τó Έξρει;
- Μού τó είνε ή... ίδια. Γεμισαίσαμε σήμερα μαζί... βλάκα!... Βλάκα!... Άν' δέ... τόν πέτυρες δά τó βλάκα...

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Η μεγαλείωση άρετή τού ανθρώπου συνίσταται στί να ξέρη να χαλιναγωγή τή γλώσσα του. Όποιος ξέρει να σωπαίνει και μάλιστα όταν έχει δικιο, γίνεται άρεστός και στί Θεό.

Του γ ρ κ ε ν ι ε φ.
Μ α ν τ ά μ ν τ ε Σ α β ι ν ι ε.
Ότε κι' από τó νεκρό κουβέντα, ότε κι' από τόν φιλάργου χάρι.

Σ α κ ρ ά τ η ς.
Σέ όλους δίνε τó αυτί, σε λίγους τή γρησι του παίρνει τή γνώμη καθένος, αλλά σέ κείνε μόνος.

Σ α ι ξ π η ρ.
Πνεύμα χωρίς εδγένεια, μοιάζει με μέλισσα πού δέν κάνει μέλι.

Ι Κ λ α ρ ε τ ι.

Όσοοχι, μοσιέ.

Πούφ! Πραγματικώς είνε φωτιά και λάφα...